Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 147 839 van 16 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 14 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 26 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 31 maart 2014 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat LAMBRECHT, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 januari 2014 kwam verzoekster het Rijk binnen en ontving zij een aankomstverklaring.

Op 31 januari 2014 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 26 maart 2014 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.01.2014 werd ingediend door: H.,F.A.(…)
in toepassing van artikel 9bïs van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij een vaste relatie zou hebben met de heer C.M., een Belgische onderdaan met wie zij samenwoont. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat zij een vaste relatie zou onderhouden met de heer C. Het voorleggen van de heer C.'s paspoort, zijn arbeidsovereenkomst, zijn loonbrieven, zijn uitkering vakantiegeld, zijn huurovereenkomst, zijn verzekering en een samenstelling van het gezin bewijst dit vooralsnog niet. Ook het feit dat betrokkenen gehuwd zijn te Libanon kan niet weerhouden worden daar de voorgelegde huwelijksakte niet gelegaliseerd werd, noch werd het buitenlands huwelijk erkend door België.

Zelfs indien betrokkene zou kunnen aantonen dat zij wel degelijk een duurzame relatie zou hebben met de heer C. dan nog dienen wij op te merken dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verwijst tevens naar art. 8 EVRM en zij beweert dat zij alhier kan terugvallen op een familiaal netwerk Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Betrokkene heeft bovendien tot december 2013 in Libanon verbleven. Haar opgebouwde banden in België kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Ook de bewering dat betrokkene werkbereid zou zijn kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom deze loutere werkbereid haar zou beletten om tijdelijk terug te keren. Betrokkene heeft tot op heden geen officiële toestemming om in België arbeid te verrichten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene van algemeen goed gedrag zou zijn en dat er geen negatieve contacten zou zijn met het gerecht, politie noch voorgaande veroordelingen - dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen 'nopens de gegrondheid'- ni. haar zogenaamde relatie met de heer C., de verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, art. 8 EVRM, de verwijzing naar haar familiaal netwerk, de verwijzing naar gezinshereniging en dat zij niet mogelijk is gezien zij nog geen 21 jaar is, de verwijzing naar haar integratie in de Belgische samenleving en de bewering dat zij niet ten laste zal komen van de Belgische staat - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

Op 26 maart 2014 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet *iuncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij licht dit middel toe als volgt:

"Schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt geweigerd bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag rekening te houden met de aangehaalde integratie in hoofde van verzoekster
In de aanvraag van 31 januari 2014 wordt een verblijfsmachtiging gevraagd, wijzende onder meer op het huwelijk, de werkbereidheid en de integratie-inspanningen van verzoekster. Nopens de aangehaalde integratie-inspanningen stelt de bestreden beslissing:
"De overige aangehaalde elementen 'nopens de gegrondheid' –nl. haar zogenaamde relatie met de heer C., (…) de verwijzing naar haar integratie in de Belgische samenleving en de bewering dat zij niet ten laste zal komen van de Belgische staat – hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld".
In de bestreden beslissing wordt akte genomen van de aangevoerde integratie-inspanningen, waarvan de echtheid niet wordt betwijfeld.
Buitengewone omstandigheden zijn alle elementen die het voor een vreemdeling onmogelijk, minstens zeer moeilijk maken, om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Deze omstandigheden kunnen perfect afgeleid worden uit de integratie van verzoekster in België.
Nergens kan de voorwaarde uit afgeleid worden dat geen rekening mag gehouden worden met integratie indien deze ontstaan zijn uit illegaal verblijf.
Zelfs indien de staatsecretaris de aanvraag soeverein kan beoordelen op grond van zijn discretionaire bevoegdheid, laat hem dit niet toe om een voorwaarde aan de
wet toe te voegen door bij wijze van algemene regel te stellen dat met elementen van integratie geen rekening wordt gehouden (i.c. dat deze elementen alleen in rekening worden gebracht in het gegrondheidsonderzoek).
Verzoekster verwijst mutatis mutandis naar een arrest nr. 99 287 van 20 mart 2013, waarin Uw Raad overweegt:
"3.2. En l'espèce, le Conseil observe qu'à l'occasion de la demande d'autorisation de séjour visée au point 1.2. du présent arrêt, le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2004, qu'il parle couramment le français, qu'il s'est parfaitement intégré aux us et coutumes du peuple belge, et notamment, qu'il s'y est fait des amis. A cet égard, la décision attaquée comporte le motif suivant : « […] Il convient toutefois de souligner qu'on ne voit raisonnablement pas en quoi ces éléments justifieraient une régularisation : en effet, une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (C.E, 14 juillet 2004, n° 1333.915). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation de séjour dans le chef de l'intéressé ».
Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que, à tout le moins, la durée du séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motiefs des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motief susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen des pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalider ce constat »
Vrije vertaling :

In voorliggend geval, de Raad stelt vast dat naar aanleiding van de verblijfsaanvraag bedoeld in punt 1.2. van huidig arrest, de verzoeker alleszins heeft aangevoerd dat hij in België verblijft sinds 2004, dat hij vlot Frans spreekt, dat hij volledig is geïntegreerd in de gebruiken en gewoonten van het Belgisch volk, en meer in het bijzonder, dat hij er vrienden heeft gemaakt. Betreffende dit argument voert de bestreden beslissing volgend motief aan :" (…) Er moet benadrukt worden dat men in redelijkheid niet inziet waarom deze elementen een regularisatie zouden verantwoorden: inderdaad, een goede integratie in de Belgische samenleving zijn elementen die kunnen, maar niet moeten leiden tot een verblijfsmachtiging (RvS 14 juli 2004, n° 133.915). Aldus kunnen deze elementen niet aangenomen worden als voldoende verantwoording om een verblijfsregularisatie aan verzoeker toe te kennen".
Er dient vastgesteld te worden dat deze motivering niet kan aangenomen worden als voldoende, aangezien zij niet toelaat de redenen te begrijpen waarom, in dit concreet geval, verwerende partij meent dat op zijn minst de duur van het verblijf in hoofde van verzoeker en zijn integratie niet van die aard zijn om hem een verblijfsmachtiging toe te kennen. De afwezigheid van de vereiste verduidelijking van de motieven in de bestreden beslissing kan niet rechtgezet worden, in de mate dat het voornoemde motief slechts een principsverklaring door verwerende partij lijkt te zijn, afgeleid uit een arrest van de Raad van State, en niet de appreciatie van een situatie aangevoerd door verzoeker in zijn aanvraag; een onderzoek van de stukken in het administratief dossier is niet bij machte deze vaststelling te weerleggen".
In navolging van het voornoemde arrest, moet dus aangenomen worden dat een draagkrachtig motief de verzoekende partij moet toelaten te begrijpen waarom de aangevoerde elementen niet worden aangenomen. Uw Raad oordeelde (arrest nr. 99 783 van 26 maart 2013):
"De Raad benadrukt dat een bestuurlijke beslissing de bestuurder minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden".
(eigen onderlijning)
Aan deze motiveringsplicht is niet voldaan wanneer enkel in algemene bewoordingen wordt gesteld, zoals in casu, dat de aangevoerde elementen omtrent de integratie betrekking hebben op de gegrondheid en in deze fase (bedoeld wordt de ontvankelijkheidsfase) niet behandeld worden.
De administratie had kunnen oordelen dat de integratie-elementen en de lokale duurzame verankering in hoofde van verzoeker zoals aangevoerd en gestaafd in de aanvraag, in dit concreet geval niet volstonden, mits de nodig motivering, doch kan niet zondermeer op algemene en stereotype wijze stellen dat integratie niet in aanmerking komt voor de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, oftewel de ontvankelijkheid.
Er wordt niet op concrete wijze gemotiveerd, waarom in voorliggend geval, de integratie-inspanning niet weerhouden kunnen worden als bijzondere omstandigheid..
Hierdoor wordt de motiveringsplicht geschonden."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De bestreden beslissing vermeldt dat verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Als reden wordt eerst uiteengezet dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt voor die aangehaalde elementen concreet toegelicht waarom zij niet als dergelijke buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden. Verzoekster bespreekt overigens de motieven in haar middel waardoor zij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster betwist dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is. Zij meent dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ten onrechte heeft geweigerd rekening te houden met de aangehaalde elementen van integratie. Verzoekster stelt dat buitengewone omstandigheden die de aanvraag in het land van herkomst zeer moeilijk maken perfect kunnen worden afgeleid uit verzoeksters integratie in België, en meent dat de gemachtigde een voorwaarde toevoegt aan de wet door deze elementen van integratie alleen in het gegrondheidsonderzoek in rekening te brengen.

Er moet vooreerst worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) *in casu* als annulatierechter optreedt en aldus enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Het behoort dan ook niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad dient daarbij de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). Het attest van zwangerschap dat verzoekster thans bij het verzoekschrift voegt, kan de Raad dan ook niet bij zijn beoordeling betrekken, nu de gemachtigde hierover niet kon beschikken bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepaling, namelijk artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (…)"

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijn zoals verzoekster aanvoert, omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:
- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q*. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de bestreden beslissing wordt verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing besproken voor die elementen die verzoekster in haar verblijfsaanvraag had aangehaald als buitengewone omstandigheden – met name haar relatie met de heer C.M, haar familiaal netwerk in het licht van artikel 8 van het EVRM en haar werkbereidheid – waarom deze niet als dergelijke buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden, en wordt met betrekking tot verzoeksters argument "van algemeen goed gedrag te zijn" gesteld dat dit verwacht wordt van alle vreemdelingen die in België verblijven. Met betrekking tot de elementen die verzoekster in de aanvraag om machtiging tot verblijf "nopens de gegrondheid" had aangehaald, stelt de bestreden beslissing dat deze de gegrondheid van de aanvraag betreffen, en in deze fase niet worden behandeld.

De Raad acht deze motivering niet onredelijk. Vooreerst blijkt dat verzoekster die elementen die zij thans in het verzoekschrift "elementen van integratie" noemt, in de verblijfsaanvraag zelf heeft aangemerkt als elementen "nopens de gegrondheid", en dat de gemachtigde bij zijn onderzoek van de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag wel degelijk heeft geantwoord op alle elementen die verzoekster zelf "nopens de ontvankelijkheid" had aangevoerd. Nu verzoekster zelf uitdrukkelijk het onderscheid heeft gemaakt tussen elementen "nopens de ontvankelijkheid" en elementen "nopens de gegrondheid", kan zij de gemachtigde thans niet dienstig verwijten deze laatste elementen zogenaamd niet in het ontvankelijkheidsonderzoek conform artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet te hebben betrokken. Het valt overigens op dat deze door verzoekster aangehaalde buitengewone omstandigheden en de aangehaalde elementen nopens de gegrondheid zeer sterk overlappen en de gemachtigde wel degelijk op de relatie met de heer C.M. van Belgische nationaliteit, het familiaal netwerk en de werkbereidheid uitgebreid en *in concreto*, en niet op algemene en stereotiepe wijze, is ingegaan om te verklaren waarom dit voor hem geen elementen zijn die aantonen dat het bijzonder moeilijk is de aanvraag conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet in te dienen. In de laatste door de verzoeker betwiste paragraaf komt de gemachtigde dan tot zijn conclusie dat dit elementen zijn die de gegrondheid betreffen.

Dit vindt grondslag in de vaste rechtspraak van de Raad van State, die in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 onder meer heeft gesteld *"dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend;"*

De gemachtigde kan dan ook in redelijkheid oordelen, in overeenstemming met deze vaste rechtspraak van de Raad van State, dat de aangevoerde integratie-inspanningen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Ook in het verzoekschrift laat verzoekster na aannemelijk te maken op welke manier deze elementen het voor verzoekster bijzonder moeilijk maken om (tijdelijk) terug te keren naar het land van herkomst en daar de verblijfsaanvraag in te dienen en dus als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Het louter poneren dat die omstandigheden perfect afgeleid kunnen worden uit de integratie van verzoekster, volstaat geenszins om een grote moeilijkheid om de klassieke procedure conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet te volgen, hard te maken.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, voegt de gemachtigde geen voorwaarden toe aan de wet door "elementen van integratie" of elementen die de gegrondheid van de aanvraag betreffen niet te beschouwen als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase, maar interpreteert hij daarmee dit begrip, conform de interpretatie van de rechtspraak van de Raad van State, zoals verduidelijkt in het hierboven geciteerde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. De wet bepaalt immers niet uitdrukkelijk wat buitengewone omstandigheden zijn, hetgeen impliceert dat de wetgever dienaangaande voor een ruime discretionaire bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde heeft geopteerd.

Verzoekster verwijst nog naar arrest nr. 99 287 van de Raad van 20 maart 2013, waarvan hij meent dat het *mutatis mutandis* kan worden toegepast. De Raad wijst er echter op dat in dit arrest de beslissing tot weigering van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet door de Raad werd vernietigd omdat daarin werd gemotiveerd dat het bestuur niet inziet waarom de aangevoerde elementen een regularisatie zouden verantwoorden en dat een goede integratie en een langdurig verblijf in het Rijk kunnen, maar niet moeten leiden tot een verblijfsmachtiging, hetgeen geen afdoende motivering uitmaakt. Dergelijke motivering laat de bestuurde immers niet toe om te begrijpen waarom, in het concrete geval, het bestuur meende dat de aangehaalde elementen niet van die aard zijn dat ze een verblijfsmachtiging verantwoorden. De redenering van de Raad in dit arrest kan echter niet naar analogie *in casu* worden toegepast, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, nu de aard en de motiveringen van de respectievelijke bestreden beslissingen geenszins vergelijkbaar zijn. De thans bestreden beslissing behelst immers een onontvankelijkheidsbeslissing waarin wordt gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Terwijl de beslissing die bij het voormeld arrest van de Raad werd vernietigd een ongegrondheidsbeslissing was waarin uiteraard juist wel de aangevoerde integratie-elementen op afdoende en voor de bestuurde duidelijke wijze in de beoordeling moesten worden betrokken.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet vastgesteld.

Waar verzoekster nog de schending van “de motiveringsplicht” en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert, laat zij na uiteen te zetten op welke manier deze beginselen werden geschonden, of valt deze kritiek minstens samen met hetgeen hierboven werd ontwikkeld met betrekking tot de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991. Een schending van deze beginselen wordt dan ook evenmin aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	A. MAES